

[Lone Dybkjær]

ligger fast, spørgsmålet er kun, hvor mange timer man skal arbejde. Det synes jeg er ganske vigtigt.

Jeg vil også sige, at det er en oplæringsydelse – det skal jeg komme tilbage til for lige at repetere, hvad jeg mener perspektivet er – hvor bistandslovens almindelige regler gælder. Ved ekstrararbejde har man altså mulighed for en indtjening på i øjeblikket 6.000 kr. om året ud over det, man får her, efter bistandslovens almindelige regler. Det synes jeg det er vigtigt at understrege. Ingen får mindre, end de får i dag, men de får at vide fra samfundets side: Der er behov for, at I laver noget for den ydelse, I får, og vi mener i øvrigt, der er behov for, at vi giver jer nogle muligheder for at få en oplæring. Det er det, der ikke sker i dag.

Perspektivet i dette her er, som jeg også sagde i den tidligere del af debatten, at det for os er begyndelsen til en helt ny aktivitet for de unge, der i dag ikke får noget som helst, de unge, der ikke går ind i de akademiske uddannelser, de unge, der ikke går ind i de faglige uddannelser, de unge, som vi stort set støder ud af samfundet. Det er perspektivet for os, det er det, jeg har kaldt den tredje søjle.

Nogle siger, at vi har erklæret fagforeningerne krig. Nu kan man for det første – jeg siger det helt stille for ikke at være alt for provokerende – spørge, om fagforeningerne indtil videre har demonstreret, at de var i stand til at løse ledighedsproblemet. Det har de jo ikke, og det skyldes, at det er stort, og derfor må samfundet også hjælpe til; det er fuldstændigt nødvendigt, at samfundet gør det. Der ligger ikke i dette her noget om, at vi vil erklære fagforeningerne krig; tværtimod mener jeg faktisk, at det er utroligt vigtigt, at fagforeningerne ikke kommer ind i billedet på dette tidspunkt. Jeg mener ikke, den tredje søjle er et område for fagforeningerne; tværtimod mener jeg, det er et fuldstændigt nyt område, og det er det, der er perspektivet i det.

Der er stillet en række spørgsmål, bl.a. af hr. Poul Erik Dyrland, og jeg vil sige: Vi laver et eksperiment. Det er det, der er formålet med det her. Det hele er ikke tilrettelagt, for det er faktisk ikke så nemt på én gang at sætte aktiviteter i gang for alle de unge, som er stødt ud af samfundet, men nu gør vi det efter denne model.

Hvis fagforeningerne var kommet ind i billedet på nuværende tidspunkt, havde vi naturligt nok ikke kunnet få den nytænkning ind. Det er nye områder, der skal til, og man kan ikke forlange, at de etablerede fagforeninger skal gå ind i nye områder. Derfor beder jeg meget om, at man lader være med at blive ved med at diskutere det her, som om vi erklærer fagforeningerne krig, som om det er løn eller noget som helst andet. Det er det ikke, det er noget langt mere perspektivfyldt, vi prøver på at sætte i gang.

Det er perspektivet for os i dette, og så kan man jo se, hvem der vil være med til det. Jeg ser det på linje med Statens Uddannelsesstøtte, at man får en oplæringsydelse. Det er klart, at her i begyndelsen er det hele ikke veldefineret, for det er et diffust område, men det er det, der bliver perspektivet, at få det defineret.

At der så er en omregningsfaktor på 50 kr., 60 kr. og 67 kr. i timen på et helt nyt område, synes jeg ikke kan være så problematisk. Når det handler om Statens Uddannelsesstøtte, er der jo, hvis vi endelig omregner det, tale om timelønninger, der er langt, langt lavere. Det er overhovedet ikke noget med 50 kr. i timen, man får for det arbejde, man laver, når man er under Statens Uddannelsesstøtte, det er en langt lavere timesats, men til gengæld opnår man så en uddannelse, og for mig er perspektivet her, at man får en oplæring.

Jeg tror ikke, de grupper af mennesker, som er kommet på kontanthjælp, og som ikke har kunnet passes ind i de to systemer, skal igennem det, vi kender i dag. Jeg tror, vi skal finde på noget nyt. Hvad er det så, disse mennesker skal blive til? Jeg tror altså, vi skal give en anden type udviklingsmuligheder. Vi skal måske uddanne nogle af disse mennesker til at være langt mindre specialiserede, langt mere all-round, langt mere generelt uddannede end det, vi ser i dag i vores specialiserede uddannelsessystem.

Jeg vil godt kvittere til Socialdemokratiet og sige, at ideen med den kommunale serviceenhed er god, det er en fremragende idé, og jeg synes virkelig, det er godt at gøre det forsøg. Her får altså bl.a. nogle unge kontanthjælpsmodtagere – men også andre kontanthjælpsmodtagere, det har vi jo lagt vægt på – mulighed for at gå ud i samfundet og udføre nogle af de opgaver, der ikke bliver udført, og som må-